

ПРОЛОГ

Миналото

Тримата бяха свързани много преди да го осъзнаят, като изтъкани нишки от копринена стомана, които не можеха да бъдат разделени – дори когато съдбата им го налагаше.

Братя, родени в един и същи ден, в един и същи час, в една и съща минута от различни жени. Скъпо платената куртизанка. Шивачката. Войнишката вдовица. Родени в един и същи ден, в един и същи час, в една и съща минута, с един и същи баща.

Херцогът, техният баща, чиято арогантност и жестокост съдбата наказва без колебание, като му отне единственото, което парите и властта му не можеха да купят – наследник.

Това са Мартенските иди¹, за които прорицателите предупреждават, с обещанието им за предателство и отмъщение, за променяща се съдба и неотменно providение. Но за този родител – който никога не е бил нещо повече от това, никога не е бил дори близо до това да е баща – Юнските иди щяха да бъдат неговото падение.

Защото в същия този ден, в същия този час, в същата тази минута се появи четвърто дете, родено от четвърта жена. От херцогиня. И на това раждане – раждането, което целият свят смяташе за законно – присъства херцогът, макар да знаеше, че синът, който щеше да наследи името и богатството му, не бе негов и все пак някак си бе единствената му надежда.

Само дето се оказа дъщеря.

И с първата си глътка въздух тя ограби бъдещето на всички им, толкова силна в ранното си детство, колкото щеше да бъде и в зрелостта си. Но нейната история остава за друг момент.

Тази история започва с момчетата.

¹ Мартенските иди са 15-ият ден от месец Мартиус в римския календар и този израз се е превърнал в синоним за предстоящо нещастие. – Б. пр.

ГЛАВА 1

Настоящето.

Май 1837 г.

Д

явола стоеше пред „Маруик Хаус“, под черната сянка на стар бряст и наблюдаваше незаконния си брат вътре.

Трепкащи свещи и пъстри стъкла изкривяваха силуетите на гуляйджиите в балната зала, превръщаха тълпата от хора вътре – аристократи и богаташи – в неразпознаваема движеща се маса, която напомняше на Дявола за течението на Темза, в приливи и отливи и отличаваща се с цвят и смрад.

Тела с неразпознаваеми лица – мъжете, в тъмни официални дрехи, и жените, излъчващи светлина в коприни и сатен – се движеха заедно, едва помръдваха заради протегнатите вратове и размахваните ветрила. Разнасяха клюки и спекулации през застиналия въздух в балната зала.

А в центъра бе мъжът, когото отчаяно искаха да видят – отшелникът херцог на Маруик, лъскав и нов, въпреки че притежаваше титлата, откакто баща му почина. Откакто *техният* баща почина.

Не. Не баща. Родител.

А новият херцог, млад и красив, се завърна като блудния син на Лондон – с глава по-висок от насъбралите се, русокос и с каменно лице, с кехлибарените очи, с които от поколения се гордееха херцозите на Маруик. Със здраво телосложение, неженен и всичко, което аристокрацията искаше от него.

И нищо, което аристокрацията вярваше, че е.

Дявола можеше да си представи невежия шепот, който разбунваше балната зала.

Защо такъв изтъкнат мъж ще се държи като отшелник?

Кого го е грижа, щом е херцог?

Мислите ли, че слуховете са истина?

Кого го е грижа, щом е херцог?

Защо никога не е идвал в града?

*Кого го е грижа, щом е херцог?
Ами ако е толкова умопобъркан, колкото казват?
Кого го е грижа, щом е херцог?
Чух, че е на пазара за наследник.*

Последното бе това, което призова Дявола от мрака.

Бяха сключили сделка преди двацет години, когато бяха трима братя по оръжие. И макар много неща да се случиха оттогава, едно нещо остана неприкосновено: никой не се отмята от сделка с Дявола.

Не и без наказание.

И така Дявола зачака с безкрайно търпение в градините на лондонската резиденция на поколенията херцози на Маруик, за да пристигне третият в сделката. Бяха минали десетилетия, откакто той и брат му, Уит, познати в престъпните кътчета на Лондон като Безскрупулните копелета, бяха виждали херцога. Десетилетия, откакто избягаха от провинциалната резиденция на херцогството посред нощ и оставиха зад себе си тайни и грехове, за да построят собствено кралство от друг вид тайни и грехове.

Но преди две седмици в най-екстравагантните домове в Лондон – онези с най-достопочтени имена – пристигнаха покани, когато в „Маруик Хаус“ се появиха слуги, въоръжени до зъби с бърсалки за прах и восък, с ютии и простирки за пране. Преди седмица бяха доставени сандъци – свещи и покривки, картофи и портвайн, и половин дузина канапета за внушителната бална зала на Маруик, всяко от които сега бе окичено от полите на най-видните дами в Лондон.

Преди три дни „Лондонски новини“ пристигна в щабквартирата на Копелетата в „Ковънт Гардън“ и там, на първа страница, изписано с размазано мастило заглавие гласеше: „Мистериозен Маруик ще се жени?“.

Дявола внимателно сгъна вестника и го остави на бюрото на Уит. Когато на следващата сутрин се върна на работното си място, вестникът беше забит в дъба с нож за хвърляне.

И така беше решено.

Брат им, херцогът, се бе завърнал, появявайки се без предупреждение на това място, предопределено за по-добри мъже и пълно с най-лошите от тях, на земя, която бе наследил в момента, в който прие титлата си, в град, който те бяха превърнали в свой, и по този начин разкри алчността си.

Но на това място, на тази земя, алчността не бе разрешена. Затова Дявола чакаше и наблюдаваше.

След доста време въздухът се раздвижи и Уит се появи до него, мълчалив и смъртоносен като военно подкрепление, което беше подобавашо, тъй като това не беше по-различно от война.

– Тъкмо навреме – каза кротко Дявола.

Сумтене.

– Херцогът си търси невеста?

Кимване в мрака.

– И наследници?

Мълчание. Не от незнание, а от гняв.

Дявола наблюдаваше как незаконният им брат се движи през тълпата вътре, насочваше се към далечния край на балната зала, където тъмен коридор се простираше към вътрешността на къщата. Беше негов ред да кимне.

– Приключваме, преди да е започнало. – Той докосна абаносовия си бастун, чиято сребърна лъвска грива, износена от употреба, пасваше перфектно в ръката му. – Влизаме, излизаме и причиняваме достатъчно щети, за да не може да ни последва.

Уит кимна, но не изрече онова, което и двамата си мислеха – това, че мъжът, когото в Лондон наричаха Робърт, херцог на Маруик, момчето, което някога познаваха като Юън, бе повече животно, отколкото аристократ, и бе единственият мъж, който някога е бил на косъм от това да ги надвие. Но това беше преди Дявола и Уит да се превърнат в Безскрупулните копелета, кралете на „Ковънт Гардън“, и да се научат да владеят оръжия с прецизност, отговаряща на заплахите им.

Тази нощ щяха да му покажат, че Лондон е тяхна територия и да го накарат да се върне в провинцията. Трябваше само да влязат и да го направят – да му припомнят обещанието, което си бяха дали преди много време.

Херцогът на Маруик да не създава наследници.

– Успех. – Думите на Уит излязоха като тихо ръмжене, гласът му бе дрезгав от малко употреба.

– Успех – отвърна Дявола и двамата тръгнаха в тишина към тъмните сенки на дългия балкон. Знаеха, че трябва да действат бързо, за да не бъдат видени.

С плавна грация Дявола се покатери на балкона, прескочи перилата и се приземи безшумно в мрака, последван от Уит. Тръгнаха към вратата, знаеха, че оранжерията ще бъде заключена и забранена за гостите, което я превръщаше в идеално място за проникване в къщата. Копелетата носеха официално облекло, бяха подготвени да се слоят с тълпата, докато открият херцога и нанесат своя удар.

Маруик нямаше да бъде нито първият, нито последният аристократ, който да понесе наказание от Безскрупулните копелета, но Дявола и Уит никога не бяха искали толкова много да наложат друго такова.

Ръката на Дявола едва бе докоснала дръжката на вратата, когато тя се завъртя под допира му. Той мигновено я пусна, отдръпна се назад и се прикри в мрака, докато Уит се метна през балкона и безшумно се приземи върху моравата отдолу.

И тогава се появи жената.

Тя припряно затвори вратата зад себе си и я притисна с гръб, сякаш можеше да предотврати другите да я последват само със силата на волята си.

Странно, но Дявола си помисли, че бе напълно способна на това.

Беше изпъната като струна, главата ѝ бе облежната на вратата, дългата ѝ шия бледнееше на лунната светлина, гърдите ѝ се повдигаха, докато покрита с ръкавица ръка се отпусна върху прикритата от сенките кожа над роклята ѝ, сякаш можеше да успокои накъсаното ѝ дишане. Годините наблюдение разкриваха движенията ѝ като нетренирани и естествени – не знаеше, че я наблюдават. Не знаеше, че не бе сама.

Тъканта на роклята ѝ проблесна на лунната светлина, но бе прекалено тъмно, за да се различи цветът. Вероятно синя. Зелена? Светлината я превръщаше на места в сребриста, а на други – в черна.

Лунна светлина. Изглеждаше така, сякаш бе покрита от лунна светлина.

Странното наблюдение дойде, когато тя се приближи към каменната балюстрада и за една луда част от секундата Дявола помисли дали да не пристъпи в светлината, за да погледне по-добре.

Докато не чу тихото, нежно чуруликане на славей – Уит го предупреждаваше. Напомняше му за плана им, с който моми-

чето нямаше нищо общо. Освен че им попречи да го приведат в действие.

Тя не знаеше, че птичката не е никаква птичка, и обърна лице към небето. Отпусна ръце върху каменния парапет, като изпусна дълга въздишка, а с нея и предпазливостта си. Раменете ѝ се отпуснаха.

Беше прогонена там.

Неприятно усещане премина през него при идеята, че бе избягала в тъмна стая и на още по-тъмния балкон навън, където чакаше мъж, който можеше да е по-лош от всичко, което бе вътре. И тогава, като изстрел в мрака, тя се разсмя. Дявола застина, мускулите в раменете му се напрегнаха, хватката му върху сребърната дръжка на бастуна се стегна.

Нужна бе цялата му воля, за да не се приближи към нея. Да си припомни, че бе чакал този момент с години – толкова дълго, че едва помнеше времето, когато не бе готов да се бие с брат си.

Нямаше да позволи на жена да го накара да промени посоката. Дори не я беше огледал добре и въпреки това не можеше да откъсне поглед.

– Някой трябва да им каже точно колко са ужасни – каза тя на небето. – Някой трябва да отиде право при Аманда Фьърфакс и да ѝ каже, че никой не вярва, че бенката ѝ е истинска. И някой трябва да каже на лорд Хагин, че смърди на парфюм и би било добре да се изкъпе. А аз с удоволствие бих напомнила на Джаред за онзи път, когато падна по гръб в езерцето на партито на майка ми в провинцията и трябваше да разчита на *моята* добрина да го снабдя със сухи дрехи, без да го видят.

Направи пауза точно колкото Дявола да си помисли, че тя бе приключила да говори на нищото.

Вместо това тя избъбри:

– И трябва ли Наташа да е толкова *неприятна*?

– Това ли е най-доброто, на което сте способна?

Той се шокира от думите си, не беше моментът за приказки с бърборана на терасата.

Още повече шокира Уит, ако можеше да се съди по резкия напев на славея, който последва веднага.

Но най-много шокира момичето.

С писък на изненада, тя се завъртя към него, а ръката ѝ се стрелна към ширналата се плът над линията на бюстието ѝ. Какъв цвят беше това бюстие? Лунната светлина продължаваше да си прави номера, правейки невъзможно да види.

Тя наклони глава и присви очи в мрака.

– Кой е там?

– И аз се чудех същото, любов, като се има предвид, че сте се разбърбили.

Присвитите очи се превърнаха в смръщване.

– Говорех на себе си.

– И никоя от вас не успя да открие по-добра обида за тази Наташа от „неприятна“?

Тя пристъпи към него, след което, изглежда, размисли дали да се приближи към непознат мъж в мрака. Спря.

– Как бихте описали Наташа Коркууд?

– Не я познавам, така че не бих. Но предвид, че с радост нахокахте Хагин за хигиената и възкресихте миналите излагации на Фолк, със сигурност лейди Наташа заслужава сходно ниво на креативност?

Тя дълго се взира в сенките, а погледът ѝ бе фиксиран в някаква точка над лявото му рамо.

– Кой сте вие?

– Никой важен.

– Тъй като се намирате на тъмен балкон пред празна стая в дома да херцога на Маруик, изглежда, сте мъж от доста голяма важност.

– По тази логика вие сте жена от голяма важност.

Смехът ѝ прозвуча силно и неочаквано и изненада и двама им. Тя поклати глава.

– Малцина биха се съгласили с вас.

– Рядко се интересувам от чуждото мнение.

– Тогава трябва да не сте член на аристокрацията – отвърна сухо тя, – тъй като чуждото мнение е като злато тук. Крайно ценено.

Коя бе тя?

– Защо бяхте в оранжерията?

Тя примигна.

– Откъде знаете, че е оранжерия?

– Старая се да знам разни неща.

– Относно домовете, които не ви принадлежат?

Този дом някога бе почти мой. Той възпря думите си.

– Никой не използва тази стая. Защо бяхте там?

Тя повдигна рамо. След това го отпусна.

Беше негов ред да се намръщи.

– Среща с мъж ли имате?

Очите ѝ се разшириха.

– Моля?

– Тъмните балкони са идеално място за уговорени срещи.

– Не бих могла да зная.

– За балконите? Или за уговорените срещи?

Не че го беше грижа.

– Честно казано и за двете.

Не трябваше да изпитва задоволство от отговора.

Тя продължи:

– Бихте ли повярвали, че ми допадат оранжерията?

– Не бих – каза той. – И освен това оранжерията е забранена.

Тя наклони глава.

– Така ли?

– Повечето хора знаят, че тъмните стаи са забранени.

Тя махна с ръка.

– Не съм много интелигентна. – Той и на това не повярва. –

Бих могла да ви задам същия въпрос.

– Кой? – Не му харесваше начинът, по който тя направляваше разговора и го извърташе в желана от нея посока.

– За уговорена среща ли сте тук?

За един див момент видя проблясък от срещата, която можеха да имат тук, на този тъмен балкон в средата на лятото. За онова, което тя можеше да му позволи да ѝ направи, докато половин Лондон танцуваше и клюкарстваше наблизко.

За онова, което той можеше да ѝ позволи да му направи.

Представи си как я повдига върху каменния парапет и открива усещането от допира на кожата ѝ, аромата ѝ. Открива звуците, които издава от удоволствие. Щеше ли да стене? Щеше ли да вика?

Той замръзна. Тази жена, с обикновеното си лице и обикновено тяло, която си говореше сама, не беше от типа жена, който Дявола обикновено си представяше да превзема срещу стени. Какво му ставаше?

– Тогава трябва да приема мълчанието ви за потвърждение. И да ви оставя за срещата ви, сър. – Тя понечи да се отдалечи от него надолу по балкона.

Трябваше да я остави.

Само че извика:

– Няма среща.

Отново прозвуча славейт. По-бързо и по-силно от преди. Уит беше изнервен.

– Тогава защо сте тук? – попита жената.

– Вероятно по същата причина, поради която и вие, любов.

Тя се ухили самодоволно.

– Не ми се вярва да сте застаряваща стара мома, която е била тласната към мрака, след като е била подигравана от онези, които някога е наричала приятели.

Така значи. Беше прав. Беше прогонена.

– Трябва да се съглася, нищо от това не звучи като мен.

Тя се облегна на парапета.

– Елате на светлина.

– Опасявам се, че не мога да го направя.

– Защо не?

– Защото не би трябвало да бъда тук.

Тя присви рамо.

– Нито пък аз.

– Вие не би трябвало да бъдете на *балкона*. Аз не би трябвало да бъда в *имота*.

Устните ѝ се разтвориха в малко О.

– Кой сте вие?

Той игнорира въпроса.

– Защо сте стара мома?

Не че имаше значение.

– Не съм омъжена.

Той устоя на импулса да се усмихне.

– Това си го заслужих.

– Баща ми би ви казал да бъдете по-конкретен с въпросите си.

– Кой е баща ви?

– Кой е вашият?

Тя бе най-гвърдоглавата жена, която беше срещал.

– Нямам баща.

– Всеки има баща – каза тя.

– Не и такъв, който да искат да признаят – каза той със спокойствие, което не чувстваше. – Така че се връщаме в началото. Защо сте стара мома?

– Никой не иска да се ожени за мен.

– Защо не?

Искреният отговор дойде незабавно.

– Не съм... – Тя спря, разпери ръце, а той би дал цялото си състояние, за да чуе останалото, особено когато отново започна да отмята причини на дългите си, облечени в ръкавица пръсти. – На подходящата възраст.

Не изглеждаше стара.

– Обикновена.

Беше му се сторила обикновена, но не беше такава. Не и наистина. Всъщност можеше да е точно обратното на обикновена.

– Безинтересна.

Това абсолютно не беше вярно.

– Бях отхвърлена от херцог.

Все така не беше цялата истина.

– И там е проблемът?

– Да – отвърна тя. – Макар че изглежда нечестно, тъй като въпросният херцог никога не е възнамерявал да се жени за мен.

– Защо не?

– Беше лудо влюбен в съпругата си.

– За нещастие.

Тя се извърна от него и отново погледна небето.

– Не и за нея.

Дявола никога преди в живота си не бе искал толкова много да се доближи до някого. Но остана в сенките, притискаше се към стената и я наблюдаваше.

– Ако не можете да се омъжите поради всички тези причини, защо си губите времето тук?

Тя се засмя кратко, а звукът бе тих и прелестен.

– Не знаете ли, сър? Времето на всяка неомъжена жена е добре прекарано около неженени господа.

– А, значи не сте се отказали от съпруг.

– Надеждата е вечна – каза тя.

Той едва не се засмя на сухите думи. Едва.

– И?

– Трудно е, тъй като към момента майка ми има стриктни изисквания към всеки кандидат.

– Например?

– Пулс.

Той се изсмя на това – единично, остро излайване, с което шокира сам себе си.

– С подобни високи стандарти не е изненадващо, че имате такива проблеми.

Тя се ухили, зъбите ѝ блеснаха бели на лунната светлина.

– Чудо е как херцогът на Маруик не се е пребил, за да се докопа до мен, знам го.

Напомнянето за целта му тази вечер беше грубо и незабавно.

– Преследвате Маруик.

Само през разложения ми труп.

Тя махна с ръка.

– Майка ми го преследва, както и всички останали майки в Лондон.

– Казват, че е луд – изтъкна Дявола.

– Само защото не могат да си представят защо някой би избрал да живее извън обществото.

Маруик живееше извън обществото само защото много отдавна сключи сделка никога да не живее в него. Но Дявола не го каза. Вместо това рече:

– Едва са го зърнали.

Усмивката ѝ стана самодоволна.

– Видели са титлата му, сър. А тя е красива като греха. Херцогът отшелник все пак ще направи от някоя херцогиня.

– Това е нелепо.

– Такъв е брачният пазар. – Тя направи пауза. – Но това няма значение. Аз не съм за него.

– Защо не? – Не го беше грижа.

– Защото не съм за херцози.

Защо не, по дяволите?

Не изрече въпроса, но тя все пак му отговори небрежно, сакаш говореше пред стая, пълна с дами по време на чай.

– Имаше време, когато си мислех, че може и да съм – заяви повече на себе си, отколкото на него. – А после... – Тя присви рамене. – Не знам какво се случи. Предполагам, всички онези други неща. Обикновена, безинтересна, застаряваща, срамеж-

лива, стара мома. – Тя се засмя на списъка с думи. – Предполагам, че не трябва да си губя времето, мислейки, че ще си намеря съпруг, както и не се случва.

– А сега?

– А сега – каза тя с примирение в гласа – майка ми търси силен пулс.

– Какво търсите вие?

Славейт на Уит прозвуча в мрака, а след това тя отговори.

– Никой никога не ме е питал това.

– И така – подтикна я той, знаейки, че не бива. Знаейки, че трябва да остави това момиче на балкона и на каквото бъдеще я очакваше.

– Аз... – Тя погледна към къщата, към тъмната оранжерия и коридора отвъд, и към бляскавата бална зала по-нататък. – Искане ми се отново да бъда част от това.

– Отново?

– Имаше време, когато... – започна тя, но след това спря. Поклати глава. – Няма значение. Имате много по-важни неща за вършене.

– Така е, но тъй като не мога да ги сторя, докато стоите тук, милейди, имам доброто желание да ви помогна да разрешите всичко това.

Тя отново се усмихна.

– Забавен сте.

– Никой в целия ми живот няма да се съгласи с вас.

Усмивката ѝ се разшири.

– Рядко се интересувам от чуждото мнение.

Той не пропусна ехото от собствените си думи по-рано.

– Не го вярвам нито за секунда.

Тя махна с ръка.

– Имаше време, когато бях част от това. Точно в центъра. Бях невероятно популярна. Всички искаха да ме познаят.

– И какво стана?

Тя отново разпери широко ръце в жест, който започваше да му става познат.

– Не знам.

Той повдигна вежда.

– Не знаете какво ви направи отризната?

– Не знам – каза кротко тя, а в гласа ѝ имаше объркване и

тъга. – Дори не бях близо до това. И тогава един ден... – тя сви рамене, – ето ме. И когато ме попитайте какво търся?

Беше самотна. Дявола познаваше самотата.

– Искате отново да сте част от това.

Тя се засмя кратко, безнадеждно.

– Никой не става отново част от това. Не и без подходящ жених.

Той кимна.

– Херцогът.

– Една майка може да си мечтае.

– А вие?

– Аз искам да съм пак там. – Още едно предупреждение прозвуча от Уит и жената погледна през рамото си. – Това е много упорит славей.

– Раздразнен е.

Тя наклони любопитно глава, но когато той не уточни, тя добави:

– Ще ми кажете ли кой сте?

– Не.

Тя кимна веднъж.

– Предполагам, че така е най-добре, след като дойдох навън, за да намеря миг покой далеч от надменни усмивки и хапливи забележки. – Посочи надолу по балкона към светлината. – Би трябвало да отида ей там и да си намеря по-подходящо скривалище, а вие може да продължите със спотайването, ако желаете.

Той не отговори, несигурен какво би казал. Нямаше си доверие, че ще каже каквото трябва.

– Няма да кажа на никого, че съм ви видяла – допълни тя.

– Не сте ме видели – каза той.

– Тогава ще се възползвам от допълнителното предимство, че е истина – добави услужливо тя.

Отново славеят. Уит му нямаше доверие с тази жена.

А вероятно и не трябваше.

Тя се поклони леко.

– Е, към нечестивите ви дела тогава?

Подръпването на мускулите около устните му бе непознато. Усмивка. Не помнеше последния път, когато се бе усмихвал. Тази странна жена бе извикала усмивката му като с магия.

Изчезна, преди да успее да ѝ отвърне, полите ѝ се скриха зад ъгъла, в светлината. Нужна бе цялата му воля, за да не я последва. Да я зърне – цвета на косата ѝ, нюанса на кожата ѝ, блясъка на очите ѝ.

Все още не знаеше цвета на роклята ѝ.

Трябваше само да я последва.

– Дев.

Името му го върна към настоящето. Погледна към Уит, който отново бе прескочил парапета и стоеше до него в сенките.

– Сега – каза Уит. Време беше да се върнат към плана си. Към мъжа, когото се бе заклел да довърши, ако някога стъпи в Лондон. Ако някога се опита да получи онова, което някога открадна. Ако някога дори си помисли да наруши онази десетилетна клетва.

И щеше да го довърши. Но нямаше да е с юмруци.

– Тръгваме, братко – прошепна Уит. – Сега.

Дявола поклати глава, а погледът му бе прикован към мястото, където бяха изчезнали мистериозните поли на жената.

– Не. Още не.